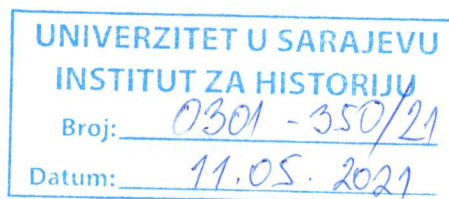

UNIVERZITET U SARAJEVU
INSTITUT ZA HISTORIJU
KOMISIJA ZA IZBOR U NAUČNO ZVANJE

SARAJEVO, 7. maja 2021. godine

VIJEĆU INSTITUTA ZA HISTORIJU
UNIVERZITETA U SARAJEVU
PREDMET: IZVJEŠTAJ KOMISIJE O IZBORU U NAUČNO ZVANJE

Na osnovu Zakona o naučnoistraživačkoj djelatnosti („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 26/16) i Odluke Vijeća Instituta za historiju broj: 01-01-924/20 od 28. 12. 2020. godine i saglasnosti Senata Univerziteta u Sarajevu, broj 01-1-53/21 od 27. 01. 2021. godine, raspisan je konkurs za izbor u naučno zvanje viši naučni saradnik za oblast moderna historija - jedan izvršilac - u Institutu za historiju Univerziteta u Sarajevu.

Na osnovu člana 29. Zakona o naučnoistraživačkoj djelatnosti („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 16/06), i člana 106 Statuta Univerziteta u Sarajevu, Vijeća Instituta za historiju je na 8. elektronskoj sjednici održanoj dana 27. 04. 2021. godine donijelo Odluku o imenovanju **Komisije za izbor u naučno zvanje** viši naučni saradnik za oblast moderne historije – jedan izvršilac. Komisija je imenovana u sljedećem sastavu:

1. dr. Zijad Šehić, redovni profesor na Filozofskom fakultetu, Univerziteta u Sarajevu, predsjednik Komisije
2. dr. Muhamed Nametak, viši naučni saradnik Instituta za historiju, Univerziteta u Sarajevu, član
3. dr. Dino Mujadžević, viši naučni saradnik, Institut für Slawistik und Hungarologie, Humbolt - Univerzitet u Berlinu, član

Na javni oglas objavljen 26. 03. 2021. godine na web stranici Instituta za historiju i u dnevnom listu “Oslobođenje”, za izbor u naučno zvanje viši naučni saradnik za modernu historiju u Institutu za historiju Univerziteta u Sarajevu, prijavila se jedna kandidatkinja dr. Dženita Rujanac, naučni saradnik u Institutu za historiju Univerziteta u Sarajevu.

Odlukom koja je dostavljena članovima Komisije aktom Instituta za historiju broj 01-01-307/21 od 27. 04. 2021. godine, Komisiji je stavljeno u zadatak da, u skladu sa članom 29 Zakona o naučnoistraživačkoj djelatnosti Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 26/16), provede konkursnu proceduru izbora prema uvjetima utvrđenim Zakonom i Pravilima, razmotri pristigle prijave na Konkurs, sačini izvještaj sa prijedlogom za izbor u naučno zvanje i dostavi Vijeću Instituta.

Nakon što je pregledala dokumentaciju i analizirala radove kandidata, Komisija Vijeću Instituta za historiju Univerziteta u Sarajevu podnosi sljedeći izvještaj

IZVJEŠTAJ

Na Konkurs za izbor u zvanje viši naučni saradnik za oblast moderne historije objavljenom u dnevnom listu “Oslobođenje” 26. 03. 2021. godine prijavio se jedan kandidat, dr. Dženita Rujanac, naučni saradnik u Institutu za historiju, Univerziteta u Sarajevu. Uz prijavu na Konkurs kandidatkinja je dostavila svu potrebnu dokumentaciju (biografija, bibliografija, ovjerena kopija diplome o završenom studiju na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, ovjerena kopija diplome o stečenom zvanju magistra historijskih nauka, uvjerenje o stečenom zvanju doktora historijskih nauka, uvjerenje o prosjeku ocjena sa studija, postdiplomskog studija i doktorskog studija, dokaz o objavljenim radovima u vidu kopija i separata objavljenih radova, dokazi o učešću na domaćim i međunarodnim naučnim skupovima i uvjerenje o državljanstvu.

BIOGRAFSKI PODACI

Kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je rođena u Travniku 3, marta 1982. godine. Osnovnu i srednju školu (gimnaziju) je završila u Donjem Vakufu. Nakon završene srednje škole upisala se na Odsjek za historiju Filozofskog fakulteta, Univerziteta u Sarajevu, gdje je 2004. diplomirala a zatim od 2006. godine je upisala postdiplomski studij na Odsjeku za historiju - smijer “Historija Bosne i Hercegovine 19. i 20 stoljeća”.

Magistarski rad pod naslovom “Odnos vjerskog i nacionalnog u identitetu Bošnjaka od 1980. do 1990. godine” odbranila je 10. novembra 2010. Doktorsku disertaciju “Politička djelatnost Branka Mikulića od 1965. do 1988. godine je odbranila na Odsjeku za historiju Filozofskog fakulteta Univerziteta u Sarajevu 9. maja 2016. godine.

Od januara 2005. godine zaposlena je u Institutu za historiju Univerziteta u Sarajevu na mjestu stručnog saradnika za modernu historiju, a od januara 2011. godine izabrana je u zvanje višeg stručnog saradnika. U oktobru 2016. godine izabrana je u zvanje naučnog saradnika za oblast moderne historije u Institutu za historiju.

Težište naučnog rada kandidatkinje dr. Dženite Rujanac je bosanskohercegovačka i jugoslavenska historija u periodu od 1945. do 1990. godine, odnosno politički, ekonomski i kulturni razvoj Bosne i Hercegovine u toku druge polovine XX stoljeća. Kandidatkinja se u svojim istraživanjima fokusirala na aktivnost političke elite, kao i na pitanja vezana za konstrukcije i percepcije nacionalnog i religijskog identiteta. Učestvovala je na brojnim naučnim skupova u Bosni i Hercegovini i inozemstvu.

Do sada je objavila dvije knjige: "Odnos vjerskog i nacionalnog u identitetu Bošnjaka od 1980. do 1990. godine" (Institut za istoriju, Sarajevo, 2012. godine, 253 str.) ISBN - 978-9958-649-12-7 **COBISS.BH-ID - 19330822** i "Branko Mikulić. Politička biografija 1965-1989." (Institut za historiju, Sarajevo, 2020. godine, 557 str.) ISBN - 978-9958-649-35-6 **COBISS.BH-ID - 41553670**, 23 članka i 19 prikaza, od toga u izbornom periodu 1 knjigu 9 članaka i 9 prikaza. Trenutno u Institutu za historiju Univerziteta u Sarajevu obavlja funkciju urednika časopisa *Historijska traganja/Historical Searches*.

PRIKAZ POSLJEDNJIH OBJAVLJENIH RADOVA

Kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je nakon izbora u zvanje naučni saradnik objavila knjigu pod naslovom Branko Mikulić, *Politička biografija 1965.-1989.* Sarajevo, Univerzitet u Sarajevu, Institut za historiju, 2020. Knjiga predstavlja djelomično prerađenu doktorsku disertaciju odbranenu na Filozofskom fakultetu u Sarajevu 2013. godine. Obima je 557 strana, od kojih se na uvodna razmatranja odnosi 37 strana (9-46), na glavni tekst 432 strane (49-481), na zaključak na bosanskom jeziku 8 strana (483-490) i na engleskom 4 strane (491-494), na popis korištenih izvora i literature 15 strana (495-509) te na sadržaj 3 strane (5-7). U nizu dat je prateći kritički aparat sa 1396 napomena u ujednačenoj formi. Pored uvodnih razmatranja knjiga je koncipirana iz šest glava sa po više kraćih poglavlja. U uvodnim razmatranjima kandidatkinja je ukazala na značaj teme i njenu istraženost u historiografiji, definirajući problemski okvir za njeno kompleksnije sagledavanje. Naglasila je da je cilj pisanja knjige bila rekonstrukcija političke djelatnosti Branka Mikulića, što vjernija interpretacija onoga što je rekao i učinio kao i kontekstualizacija njegove aktivnosti u sveukupnoj bosanskohercegovačkoj i jugoslavenskoj društvenoj zbilji od sredine 1960-ih do konca

1980-ih godina. Poštujući i slijedeći metode historijske struke kandidatkinja je nastojala da na jednom mjestu prikupiti činjenice o Branku Mikulcu i time da doprinos osvjetljavanju socijalističke prošlosti. Krajnji cilj istraživanja i pisanja je predstavljala namjera da se odgovori na različite prisutne jednostrane interpretacije u publicistici i već dobro ukorijenjenu praksu uopćavanja pojedinačnih iskustava koja se nameću kao historijska istina. Upravo iz tih razloga tokom istraživanja kandidatkinja je nastojala da konsultira što više izvora i zauzme koliko je moguće neutralan stav i ne dopusti da bude dio danas društveno poželjne aktivnosti odbrane ili osude komunističkog sistema i konkretno Branka Mikulića.

U prvoj glavi knjige pod naslovom "Prvi koraci u republičkom rukovodstvu. Branko Mikulić između Četvrtog (1965) i Petog (1969) kongresa SR Bosne i Hercegovine" (str. 49-68) kandidatkinja navodi da je imenovanje za sekretara CK predstavljalo značajnu prekretnicu i početak dugogodišnje uzlazne političke karijere Branka Mikulića, koji je kao dokazani partijski aktivista, ali i ekonomista po struci, bio potrebni kadar za provođenje sveobuhvatne reforme koja je pokrenuta 1960-ih s ciljem uspostave stabilnijeg i prosperitetnijeg društva. Mikulić je postao član veoma ambiciozne političke garniture koja je tokom druge polovine 1960-ih godina napustila dotadašnju "politiku opreza" koja je podrazumijevala pomno "oslušivanje raspoloženja" saveznog centra i drugih republika. Sa vrlo jasnim i definiranim ciljevima nova politička garnitura je pokrenula novu etapu svestranog razvoja Bosne i Hercegovine. Kao sekretar Centralnog komiteta Mikulić je bio aktivno uključen u diskusije o privrednoj reformi, načinu njene realizacije i ciljevima. Pored problema implementacije privredne reforme Mikulić je sredinom 1960-ih aktivno sudjelovao i u javnoj raspravi o aktuelnom položaju i značaju SK, ključnim interesnim oblastima i funkcionisanju CK, ulozi Izvršnog komiteta, Sekretarijata Izvršnog komiteta i sl. Imenovanje Branka Mikulića za predsjednika Izvršnog vijeća Skupštine SR Bosne i Hercegovine 12. maja 1967. godine značilo je snažnije involviranje Mikulića u ključne procese koje je pokrenula i na kojima je insistirala rukovodeća politička elita. Mikulić je posebno naglašavao da Savez komunista treba da ima vrlo značajnu ulogu u provedbi privredne reforme i da svestrano treba da podrži integrativne procese. Rješavanje ključnih problema provedbe privredne integracije i društvene afirmacije te aktivan rad na terenu su bili Mikulićeve glavna preokupacija i nakon imenovanja za predsjednika Centralnog komiteta SR Bosne i Hercegovine 1969. godine. Tokom svog daljeg političkog angažmana Mikulić je ostao pri stavu da je integracija privrede ključ daljeg razvoja i napretka Bosne i Hercegovine.

U drugoj glavi knjige pod naslovom “Na čelu Saveza komunista Bosne i Hercegovine. Peti (1969), Šesti (1974) i Sedmi kongres SKBiH” (str. 69-83), kandidatkinja je pažnju posvetila aktivnostima Mikulića do 1978. godine, kada je obavljao funkciju predsjednika CK SKBiH. Mikulić je smatrao da su aktuelni izbori prilika da se formira “novo, sposobno, homogeno rukovodstvo”, izaberu mlađi kadrovi “sposobni da na sebe preuzmu sve odgovorne dužnosti i odgovornost za razvoj Bosne i Hercegovine i Jugoslavije”. Mikulićeva očita namjera je bila da ode u Beograd, u savezni centar, čime je njegova politička karijera prešla republičke granice i postigla višu razinu. Neposredno pred održavanje Sedmog kongresa Mikulić je za TV Sarajevo govorio o proteklom međukongresnom periodu i o svojoj predsjedničkoj aktivnosti. Tom prilikom je posebno naglasio značaj Petog kongresa SKBiH, koji je bio prekretnica nakon koje je uslijedila “odlučna borba” protiv “dogmata, i birokrata, nacionalizma, unitarizma, teorije o matičnim republikama bošnjaštva” i sl. Posebno je naglašavao da su ključni ciljevi rukovodstva bili ojačati Republiku, njen položaj u Federaciji i općenito njen društveno-ekonomski razvoj, smatrao je da je rukovodstvo podržalo snažan razvoj privrede, zdravstvenog i obrazovnog sistema kao i razvoj putne mreže u Republici. Tvrdio je da je rukovodstvo u značajnoj mjeri uspjelo, naglašavajući da je postignuto “idejno, političko i akciono jedinstvo CK SK BiH”, “ravnopravnost naroda i narodnosti“, a izgrađena moderna asfaltirana putna mreža i realizirani projekat elektrifikacije cijele Bosne i Hercegovine predstavljali su nesumnjivi dokazi za to. Branko Mikulić je na Prvoj sjednici Centralnog komiteta SKJ 23. juna 1978. godine bio imenovan za člana Predsjedništva CK SKJ, što je predstavljalo značajan korak u njegovoj političkoj karijeri.

U trećoj glavi knjige pod naslovom “Branko Mikulić u predsjedništvu CKSKJ (1978-1982)” (str. 87-103), kandidatkinja dr. Rujanac razmatra zbivanja posljednjih mjeseci Mikulićevog rada u Predsjedništvu CKSKJ, kada je bio angažiran u komisiji koja je imala zadatak da sastavi koncept priprema za Kongres pod naslovom “Uloga i zadaci SKJ u borbi za razvoj socijalističkog samoupravljanja i za materijalni i društveni napredak zemlje”. Na 23. plenumu CKSKJ u novembru 1981. godine Mikulić je, kao predsjednik komisije održao uvodno izlaganje, a njegov opći zaključak je bio da “uloga SK u političkom sistemu nije zadovoljavajuća”, “da SK nije dovoljno angažovan, ne prati rasprave društveno-političkih organizacija”. Osim toga što je ukazivao i na brojne nedostatke rada SKJ Mikulić je smatrao da brojni problemi u društvu nisu samo njegova odgovornost. Smatrao je da radom i sposobnošću SKJ treba da ostvari svoju ulogu u društvu a ne nametanjem ili osloncem na državni aparat.

U četvrtoj glavi knjige pod naslovo “Branko Mikulić u Predsjedništvu SR BiH 1982.-1984” (str. 105-130), kandidatkinja ukazuje da je Mikulić kao predsjednik i član

Predsjedništva narednih godina bio uključen u aktualne diskusije o političkim i ekonomskim problemima, njihovoj uzročno-posljedičnoj vezi i mogućim rješenjima, smatrajući da stabilizacija privrede nije isključivo ekonomsko već vrlo važno političko pitanje. Zalagao se za snažne zaokrete, usmjerene ka domaćim, dostupnim resursima, povećanje produktivnosti rada, za dosljednu primjenu zakona o penzionisanju, zapošljavanju mladih i slično. U svom izvještaju o jednogodišnjem predsjedničkom mandatu na sjednici tri vijeća Skupštine SR BiH 27. aprila 1983. godine, Mikulić je ukazao na određena pozitivna kretanja, ali ih je smatrao nedovoljnim. Ekonomsku krizu je smatrao posljedicom niza objektivnih i subjektivnih grešaka koje su tolelirane tokom niza godina. Smatrao je da “državni etatizam i centralizam” neće donijeti pozitivne rezultate već upravo suprotno, da oživljavanje te tendencije predstavlja još jedan ozbiljan problem. Mikulić je u Predsjedništvu SR Bosne i Hercegovine diskutirao i o odnosima u Partiji, problemima i očiglednim neslaganjima unutar partijskog rukovodstva. Smatrao je da je ključno to što, suočena sa značajnim privrednim i političkim problemima, unutar Partije nije postojala saglasnost oko prioritata prisutnih problema, a još manje oko načina i metoda njihovog rješavanja. U toku angažmana u Predsjedništvu SR Bosne i Hercegovine Mikulić je najviše bio aktivan na pripremi i organizaciji XIV zimskih olimpijskih igara. Njegov angažman oko organiziranja i održavanja Olimpijskih igara bila je jedna od važnih stavki u njegovoj biografiji, koja će mu znatno pomoći u daljem razvoju političke karijere. O njegovom velikom doprinosu i višegodišnjem zalaganju za uspješnu organizaciju i održavanje Olimpijskih igara svjedoči činjenica da je Predsjedništvo GK SSRN Sarajevo na sjednici na kojoj se razmatrala Informacija o organizaciji i održavanju Olimpijade, podržalo prijedlog da se Mikulić imenuje za člana Predsjedništva SFRJ.

U petoj glavi pod naslovom “Ponovo u saveznom centru 1984 - 1989.” (str. 133-210) u središtvu razmatranja kandidatkinje je aktivnost Branka Mikulića u Predsjedništvu SFRJ i Saveznom izvršnom vijeću. Na sjednici Predsjedništva RK SSRN BiH krajem januara 1984. godine prihvaćena je inicijativa Predsjedništva CK SK BiH da se za člana Predsjedništva SFRI iz Bosne i Hercegovine predloži Branko Mikulić. U aprilu 1984. godine Vijeće republika i pokrajina Savezne skupštine potvrdilo je predložene kandidate za članove Predsjedništva SFRJ. Tokom svog dvogodišnjeg mandata u Predsjedništvu SFRJ Mikulić je aktivno učestvovao u diskusijama o krucijalnim pitanjima jugoslavenskog društva. Neprijateljima postojećeg sistema u Jugoslaviji je smatrao centralizam, nacionalizam, etatizam i ekonomski partikularizam. Naglašavao je da društveno- političku situaciju, pored teške ekonomske situacije dodatno usložnjavaju “nacionalistički i iredentistički ekscesi, građanska desnica”, politička emigracija, ali i

aktuelna kampanja demistifikacije Josipa Broza Tita, i otvaranja tzv. tabu tema u samoj Jugoslaviji. Mikulić je apelirao da se izvrše veliki zaokret i provede slojevito prestrukturiranje privrede. Petnaestog maja 1986. godine konstituisan je novi SIV s Brankom Mikulićem na čelu. Kao predsjednik SIV-a Mikulić se angažirao na rješavanju brojnih problema privrednog razvoja. Međutim, mnogostruka i neraskidiva veza rukovodstva i Partije bila je uzrok što je kao rukovodilac Savezne vlade provodio “politiku sitnih koraka”, predlagao mjere koje su nerijetko bile hitne, s mnogo nedostataka i nerijetko i preambiciozne. Kandidatkinja smatra da je politička karijera Branka Mikulića, iako okončana ostavkom, imala svoja značajna postignuća.

Šesta glava pod naslovom “ Ključna pitanja političkog djelovanja Branka Mikulića” je najobimnija i koncipirana je iz sedam poglavlja. U prvom se promatra unutrašnje političko i društveno jačanje Bosne i Hercegovine, izgradnja i modernizacija putne mreže kao preduvjet integraciji Bosne i Hercegovine, a značajna pažnja je posvećena afirmaciji bosanskohercegovačkog društva. U drugom poglavlju kandidatkinja ukazuje na sporna pitanja bosanskohercegovačkog razvoja, ali i na ustavne amandmane i dovršavanje državnosti Bosne i Hercegovine. Znatnu pažnju kandidatkinja je posvetila aktuelnim međurepubličkim odnosima i nacionalnom pitanju, ukazujući posebno na doprinos Branka Mikulica nacionalnoj afirmaciji Muslimana (Bošnjaka).

Kandidatkinja posebno naglašava da je Mikulić u svom političkom angažmanu istupao kao Bosanac, smatrajući da se Bosanci i Hercegovci trebaju osloniti na vlastite snage, svoje rukovodstvo, svoje institucije, bosanskohercegovačku inteligenciju, radnu snagu, prirodne resurse i slično. Kao Bosanac istupao je u saveznom centru i razgovarao, polemizirao i sporio sa drugim republikama. Kandidatkinja zaključuje da je Branko Mikulić “nesumnjivo jedna od najznačajnijih političkih ličnosti historijskog hoda Bosne i Hercegovine druge polovine XX stoljeća”.

Na kraju knjige priložen je zaključak na bosanskom i engleskom jeziku, popis korištenih izvora i literature, prilozi, skraćenice i registri ličnih imena i geografskih pojmova. Kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je pokazala veliku sposobnost u obradi složene teme, formiranju naučnog aparata, stručnoj interpretaciji izvorne građe i literature kao i donošenju zaključaka zasnovanih na provjerenim činjenicama. Knjiga je rezultat obimnog istraživačkog rada, donosi mnogo pouzdanih činjenica i predstavlja značajan doprinos savremenoj historiografiji Bosne i Hercegovine.

Radovi objavljeni u izbornom periodu

Pored jedne knjige, kandidatkinja je u izbornom periodu objavila devet naučnih radova i devet prikaza.

U izvornom naučnom članku pod naslovom “Jedan unutarpartijski spor početkom 1970-ih godina. Slučaj Pašage Mandžića i tuzlanske grupe” (Historijski pregled/Historical views, Centar za istraživanje moderne i savremene istorije, god. III, br. 3, 247-267), (UDK/UDC 94 ISSN 2637-1502- (Print), ISSN 2712-0651 (Online), kandidatkinja u kontekstu rekonstrukcije republičkih rukovodstava u Jugoslaviji, smjeni “proljećara” i “liberala” kao i tzv. “starijih kadrova” početkom 1970-ih godina promatra jedan specifičan slučaj unutarpartijskog spora. U januaru 1971. godine predsjednik Centralnog komiteta SKBiH Branko Mikulić i istaknuti članovi republičkog rukovodstva su pozvani da prisustvuju sjednici Sekretarijata Opštinskog komiteta SKBiH u Tuzli, koja je sazvana zbog “krize međusobnog povjerenja” i “cijepanja jedinstva SK” u Tuzli. Cilj sjednice je bio da se razjasne i ukoliko je moguće usklade mišljenja s Pašagom Mandžićem “o nekim pitanjima idejno-političke prirode”. Mandžić, prvoborac i narodni heroj, bio je višegodišnji predsjednik Narodnog odbora sreza Tuzla 1950-ih godina, a položaj namoćnijeg čovjeka u regiji je zadržao i dalje. Kandidatkinja navodi da je Mandžić, s obzirom na aktualni društvenopolitički diskurs, istupio izuzetno smjelo, zahtijevajući da se konačno “otvoreno progovori” o stvarnim ratnim dešavanjima, posljedicama partizansko-četničke saradnje koncem 1941. godine, dominaciji srpskog elementa u komunističkom rukovodstvu, njegovom odnosu prema Bošnjacima. Mandžićev pokušaj revizije ratne prošlosti, pri čemu je insistirao na objektivnom sagledavanju dešavanja i učinjenog, prijetilo je sjaju “slavne revolucije”. Mandžićevo zalaganje za “utvrđivanje stvarne istine”, rukovodstvo je protumačilo kao “demonstraciju muslimanskog nacionalizma”. Oštrom reakcijom rukovodstva, bespoštednom kritikom i dugim zatvorskim kaznama stavljena je tačka na pokušaj revizije ratne prošlosti, tako da će se u narednom periodu slika o NOP-u kao o slavnom epopeji naroda i narodnosti samo dodatno petrificirati. Na kraju rada kandidatkinja ukazuje na činjenicu da je “slučaj Mandžić bio posljedica sukoba jakih lokalnih lidera koji će vremenom dobiti širi značaj”. Na drugoj strani, Mandžićeva temperamentnost i njegova (zlo)upotreba položaja i povlastica koje je društveni ugled nosio sa sobom, iskorišteni su za njegovu marginalizaciju i konačnu političku eliminaciju.

U preglednom članku pod naslovom “Migracije i socijalističko samoupravljanje u Bosni i Hercegovini. Stvaranje *novog čovjeka* - žene u stalnom čekanju i muškarca u stalnom odlasku” (Zbornik s međunarodnoga znanstvenog skupa održanog 12. i 13. prosinca 2016. u

Institutu za migracije i narodnosti, Zagreb 2018, 165-186), (ISBN 978-953-6028-35-1, CIP 000985441), u središtu razmatranja kandidatkinje se nalazi društveno-ekonomski razvoj Bosne i Hercegovine u vrijeme nakon Drugog svjetskog rata. Ukazuje na činjenicu da su migracije stanovništva vrlo važan segment društveno-ekonomskog razvoja Bosne i Hercegovine i da ih, kao proces dugog trajanja, treba sagledati u dužem vremenskom periodu. Kandidatkinja tvrdi da pitanje migracija u posljednjih 70 godina nije bilo predmet kontinuiranog praćenja i sagledavanja, a ne postoje posebne naučne ustanove ili specijalizirani odsjeci koji bi se sistematski bavili tom tematikom. Iako postoje usvojene i javnosti predstavljene strategije iz domena migracija, parcijalni pristup institucija je razlog nepostojanja sveobuhvatnog pravnog i strateškog okvira koji bi bio osnova za određene mjere i poteze vlasti da se proces masovnog odlaska iz zemlje u znatnoj mjeri uspori. Kandidatkinja tvrdi da pitanje bosanskohercegovačke dijaspore također predstavlja pitanje kojem se ne pristupa sistematski. Smatra da brojna pitanja poput integracije, asimilacije, segregacije, oblikovanja i promjena etničkog i nacionalnog identiteta, transnacionalnih i socijalnih veza, translokalnih običaja, organiziranja i virtuelnih umrežavanja pa općenito svakodnevnice bosanskohercegovačkih iseljenika zavrjeđuje studiozno multidisciplinarno istraživanje. Na kraju rada kandidatkinja zaključuje da bi savremene migracije u kontekstu procesa dugog trajanja, kao i nastanak, razvoj, osobenosti i organizacija velike bosanskohercegovačke iseljeničke zajednice trebale biti predmet stručne i naučne valorizacije, s ciljem boljeg razumijevanja povijesnih tokova, studioznijeg sagledavanja sadašnjice ali i realnog konstituisanja bolje budućnosti.

U članku pod naslovom “Ustavna reforma i bosanskohercegovačko rukovodstvo koncem 1960-ih i početkom 1970-ih godina” (Prilozi, br. 46, Institut za historiju, Sarajevo 2017, 213-242) (UDC 93/99 (058), ISSN 0350-1159), kandidatkinja se u radu fokusirala na pitanje ustavne strukture i višegodišnju raspravu o ustavnim promjenama u SFRJ. U svom razmatranju u kontekstu debate o korjenitim političkim i društvenim promjenama o federalizaciji Federacije 1960-ih i 1970-ih autorica je posebnu pažnju posvetila stavu bosanskohercegovačke elite o položaju i suverenitetu Bosne i Hercegovine u SFRJ, onome što je bilo nužno mijenjati i konačno onome čemu je rukovodstvo težilo. Podržavajući ustavne izmjene bosanskohercegovačko rukovodstvo je očekivalo da će oni jasno definirati nove, kvalitetnije društveno-ekonomske odnose u SFRJ, a istovremeno su smatrali da će proces ustavnih promjena predstavljati pravi put za osnaživanje Bosne i Hercegovine, učvršćenju njenog samoupravnog i suverenog položaja oslanjanjem na vlastite snage. Kandidatkinja tvrdi da je usvajanje ustava 1974. godine predstavljalo uspjeh reformističke struje unutar rukovodstva, koje je saveznu državu pretvorilo u savez država koje su svojevrijem prenijeli samo dio svog

suvereniteta na Federaciju, koja je imala ograničenu i jasnu ulogu i nadležnosti. Posebno ukazuje na činjenicu da je u to vrijeme bila uočljiva divergencija između proklamovanih ustavnih odredbi, političke prakse i društvene stvarnosti u SFRJ. Tvrdi da su ustavi bili više programsko opredjeljenje za budući društveni poredak i razvoj, nego što su bili zasnovani na realnom sagledavanju stanja i mogućnosti prostora i vremena.

U članku pod naslovom “Bosanskohercegovačka posebnost - tragom jedne čuvene teze”, (Znakovi vremena, Znanstveni časopis za filozofiju, religiju, znanost i društvenu praksu, Naučno istraživački institut “IBN SINA”, zima 2016. - proljeće 2017, God. XIX-XX, Dvobroj 74/75, Sarajevo 2017, 217-242. (ISSN 1512-5416, UDK: 323: 323 (497.1), kandidatkinja dr. Dženita Rujanac se osvrnula na dobro poznatu tezu o “Bosni i Hercegovini kao Jugoslaviji u malom” i na argumente kojima se ona nastojala potkrijepiti. Ukazuje na činjenicu da je ta teza u 1960-im i 1970-im godinama imala integrativnu ulogu, sa ciljem da potpomogne unutrašnju društveno-ekonomsku integraciju socijalističke Bosne i Hercegovine, podupirući njenu političku ulogu da, kao multinacionalna i prosperitetna republika bude primjer uspješnog funkcionisanja zamišljenog koncepta jugoslavenskog zajedništva, bratstva i jedinstva naroda i narodnosti. Kandidatkinja tvrdi da je poređenje Bosne i Hercegovine sa Jugoslavijom vršeno s namjerom da se ona snažnije integrira u jugoslavensku zajednicu. Tezom da je Bosna i Hercegovina Jugoslavija u malom poticao se patriotski osjećaj, ponos njenih stanovnika da takva republika predstavlja umanjenu Jugoslaviju koja je, prema ustavu iz 1946. godine, definirana kao federalna zajednica formirana “na osnovu prava na samoopredjeljenje“ i rezultat volje naroda da žive zajedno. Teza o Bosni i Hercegovini kao o Jugoslaviji u malom je u socijalističkom sistemu smatrana vrlinom jer se na taj način poredila s krajnjim dometom borbe za bratstvo i jedinstvo - federalnom državom.

U članku pod naslovom “Prilog političkoj biografiji Avde Hume - vijećnika Trećeg zasjedanja zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Bosne i Hercegovine”, u: Zbornik radova “75. godišnjica Trećeg zasjedanja ZAVNOBiH-a u društvenom i političkom razvoju Bosne i Hercegovine”, Posebna izdanja. Knjiga CXCI, Odjeljenje društvenih nauka. Knjiga 15, ODN, CXCI/15, ISBN 978-9926-410-63-6, DOI:10.5644/PI2019.179.00, kandidatkinja je posebnu pažnju posvetila ključnim bibliografskim podacima iz njene političke karijere, ukazujući gdje je i kada taj istaknuti intelektualac bio angažiran. Ukazuje na činjenicu da je Hume imao veliku zaslugu za sazrijevanje ideje o posebnosti tj. priznanju Bosne i Hercegovine kao jedne od šest ravnopravnih republika u SFRJ. Korištenjem građe Arhiva Bosne i Hercegovine, ličnog fonda Avde Hume kao i objavljene radove, kandidatkinja u kontekstu snažnog vala tzv. samokritike unutar Saveza komunista Jugoslavije početkom

1970-ih godina, ukazuje na činjenice kako je Humo bio politički marginaliziran i moralno diskvalificiran. Da bi se razumjela složenost partijskog razlaza sa Humom kandidatkinja taj problem promatra u širem kontekstu. Val samokritike je zahvatio i bosanskohercegovačku Partiju, pa je njeno rukovodstvo bilo odlučno da izvrši nalog, pronade i obračuna se sa disidentima u svojim redovima. Razlaz sa starim istaknutim drugovima će rezultirati sa njihovim političkim potiskivanjem članovima što se uklapalo u kontekst rekonstrukcije republičkih rukovodstava u Jugoslaviji početkom 1970-ih godina i procesa povlačenja ratnih kadrova koji su nosili oreol revolucionara i uživali veliki ugled. Na kraju članka kandidatkinja zaključuje da je nova generacija komunističkih prvaka, koja je izrasla u Bosni i Hercegovini u drugoj polovini 1960-ih godina, imala interesa da se potisnu stari kadrovi, koji su mogli dovesti u pitanje njihov značajno drugačiji način rada i ciljeve aktuelne reforme.

Na osnovu arhivske građe i rezultata historijskih istraživanja kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je u zborniku radova simpozija „Islam u evoluciji bošnjačkog identiteta”, održanog u Zagrebu 19. i 20. listopada /oktobra 2019. godine objavila članak pod naslovom “Neke specifičnosti bošnjačkog nacionalnog konstituisanja. Diskusija o malom i velikom M”, (Bošnjačka pismohrana, 46, Zagreb 2019, 289-323) (ISSN 1332- 2364, UDK 323. 15 (497.5) Kandidatkinja navodi da je priznanje muslimanske nacije bilo rezultat nemogućnosti političke elite da ignoriše realnost i konačno suočavanje s činjenicom da proces opredjeljenja za postojeće nacije kao protežirano nacionalno jugoslavenstvo nisu ostvarili željene ciljeve. Istovremeno, taj čin se nastojao predstaviti u skladu sa promoviranom politikom nacionalne ravnopravnosti i snažnom aktivnošću bosanskohercegovačkog političkog rukovodstva na unutrašnjoj integraciji i jačanju položaja Republike u Federaciji. Zbog snažnog pritiska srpskog i hrvatskog nacionalno političkog naslijeđa i bojazni od narušavanja uspostavljene nacionalne ravnoteže i aktuelnog političkog kursa taj proces je bio usporen. Insistiranjem na vjerskoj, muslimanskoj nominaciji pokušala se ignorisati veza između nacionalnog suvereniteta i bosanske teritorije i državne tradicije. Željena dekonfesionalnosti i sekularizacije muslimanske nacije nije ostvarila značajne rezultate izuzev što se etnonim Musliman značajno ukorijenio, prepustivši bošnjačku nominaciju intelektualnim krugovima. Kandidatkinja ocjenjuje da je muslimanstvo, koje se nerijetko ocjenjuje kao jedan u nizu komunističkih eksperimenata sa brojnim nejasnoćama i nedostacima, ipak predstavljalo značajan iskorak naprijed u konstituiranju bošnjačke nacije. Izmjenom društvenih uvjeta koncem 1980-ih i početkom 1990-ih godina ti uvjeti će se značajno izmjeniti, pri čemu će posebno vjersko-kulturni identitet konačno dobiti svojstvo moderne nacija.

U članku pod naslovom “Principi ZAVNOBiH-a i politička i društvena reforma u SR

Bosni i Hercegovini 1960-ih godina” (*Međunarodna naučna konferencija 75. godišnjica prvog zasjedanja ZAVNOBiH-a: povijesna utemeljenost obnovljene državnosti Bosne i Hercegovine u 20. i 21. stoljeću*, Zbornik radova, Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, Posebna izdanja knjiga CLXXIX. Odjeljenje društvenih nauka knjiga 11/1, Odjeljenje humanističkih nauka knjiga 46/1, Sarajevo 2019, 197-218), (ISBN 978-9926-410-40-7, DOI 10: 10.5644/p12019.179.00), kandidatkinja razmatra aktivnosti rukovodstva SR Bosne i Hercegovine 1960-ih godina, koje je svesrdno podržavalo ekonomsku, društvenu i političku reformu u SFRJ. Ukazuje na činjenicu da je snažnija inicijativa u tom pravcu uslijedila nakon Četvrtog kongresa SK BiH 1965. godine i smjene značajnog broja dotadašnjih rukovodilaca tzv. Prve partizanske generacije. Pozivajući se na principe ZAVNOBiH-a rukovodstvo je pokrenulo višestruke promjene s ciljem jačanja državnosti Bosne i Hercegovine i njenog položaja u Federaciji. Teze ZAVNOBiH-a o “slobodnoj i zbratimljenoj Bosni i Hercegovini”, “zajedničkoj i nedjeljivoj domovini” ravnopravnih naroda, kao i o njenoj ravnopravnosti u Jugoslaviji, postajale su nezaobilazan element diskursa koji su oblikovali i politički i partijski aktivisti, mediji, ali i intelektualci i naučni krugovi. Kandidatkinja posebno naglašava činjenicu da su pojedini autori označili konac 1960-ih kao početak zlatnog doba Bosne i Hercegovine, višegodišnjeg neupitnog napretka svih segmenata društva koji je običnom čovjeku, radnim ljudima i građanima mnogo obećavao. Značajan uspjeh reforme bila je izmjena Ustava, čime je dosta ojačala državnost republika, koje su samo dio svog suvereniteta prenijele na Federaciju, u kojoj su se odluke donosile isključivo potpunom saglasnošću pokrajina i republika. Na kraju rada kandidatkinja zaključuje da su se ipak republički interesi postepeno nametnuli kao primarni, pa se već početkom 1970-ih u uvjetima i dalje osjetljivog karaktera Federacije pokazalo da strahovi od gubljenja zajedničkog interesa, nekontrolisanog jačanja republičkih partikularizama i dezintegracije Jugoslavije nisu bili bez osnova.

U članku pod naslovom “Afirmacija nacionalnog identiteta Bošnjaka u raspravama Avde Hume i Salima Ćerića početkom 1970-ih godina”. (Naučni skup: “Bošnjaci u Hercegovini kroz historiju”, Zbornik radova, Mostar 2019, 109-133), (ISBN 978-9958-814-16-7), kandidatkinja razmatra pitanje nacionalnog identiteta Bošnjaka, odnosno stav vladajuće KPJ/SKJ prema bošnjačkoj posebnosti. Iako su u toku rata bile postavljene smjernice koje su predviđale značajan zaokret u odnosu na opću percepciju i pravno-politički status, kandidatkinja smatra da je porazna činjenica bila to da su mirnodopske okolnosti dovele do napuštanja principa postojanja Bošnjaka kao ravnopravne nacije. Ukazuje na činjenicu da se u periodu etatizma odvijao snažan proces oblikovanja i izgradnje makedonske i crnogorske nacije, podržan od strane

političko-partijskog rukovodstva, pa je bila evidentna nedosljednost i nepravda prema Bošnjacima, koji su, kao vjerska skupina, u uvjetima “radničkog samoupravljanja, bratstva i jedinstva” trebali da se postepeno nacionalno opredijele za neku od priznatih nacija. Kandidatkinja navodi da je od sredine 1960-ih godina jugoslavenstvo u potpunosti izgubilo čar nacionalne kategorije i sjaj nečeg naprednog i poželjnog i sve više je bilo tumačeno samo kao “patriotsko pripadanje socijalističkoj jugoslavenskoj zajednici”. Suprotstavljenost teorijsko-dogmatskog obrasca kojeg se pridržavalo političko rukovodstvo i stvarnog stanja uvjetovalo je da se nakon više od dvije decenije upornog negiranja pokrene proces sazrijevanja naučne i političke svijesti o nedvojbenom postojanju bošnjačke (tada muslimanske) nacije. Kandidatkinja posebno ukazuje na rasprave i inicijative dvojice Hercegovaca, Avde Hume i Salima Ćerića, istaknutih društveno-političkih djelatnika, koji su, svaki na svoj način, nastojali oživjeti forumsko priznanje i dati smjernice u kojem pravcu i na koji način je trebalo ubrzati stvarnu afirmaciju bošnjačke nacije. Iako je političko rukovodstvo odlučno odbijalo Humine stavove o nužnoj promjeni dotadašnje politike i primjeni principa paritetne zastupljenosti svih nacija i bilo izričito protiv Ćerićeve inicijative o posebnim nacionalnim institucijama i promocije teze o Bosni i Hercegovini kao matičnoj državi Bošnjaka, njihova istupanja dodatno su kolorirale rasprave o nacionalnom pitanju. Diskusije o te dvije inicijative svjedočile su o očiglednim nedosljednostima provođene politike, proizvoljnosti i proturječnostima komunističkog rukovodstva u pogledu nacionalnog pitanja.

U izvornom naučnom članku pod naslovom “Politički zemljotres u SR Bosni i Hercegovini nakon oktobra 1969. godine. Odnos republičkog i saveznog rukovodstva početkom 1970-ih godina”, (Centar za istraživanje moderne i savremene historije Tuzla, Historijski pogledi 2, Tuzla, 2019, 322-344), (UDK 94, ISSN 2637-1502) kandidatkinja razmatra pitanje obnove Bosanske krajine nakon razornog zemljotresa 1969. godine, što će izazvati potres i u tadašnjim političkim odnosima. Rukovodstvo Bosne i Hercegovine pojavilo se sa vlastitim pogledima, napuštajući politiku slušanja raspoloženja federalnog centra, čija je moć oslabila već krajem 1960-ih godina. Ključni problem višemjesečne rasprave o obnovi Bosanske krajine predstavljao je iznos sredstava koji je Federacija trebala osigurati ili pretvoriti u zajam. U to vrijeme republike su zastupale stav da neće i ne mogu pristati na isplatu ukupnog iznosa procjenjene štete, nastojeći da umanje svoje obaveze, ometajući postizanje sporazuma pokrećući brojna pitanja. U isto vrijeme mediji su dodatno pogoršavali solidarnost republika, izvještavajući o zloupotrebi sredstava koje su primile i lokalne i republičke vlasti, što je u znatnoj mjeri pogoršalo nezadovoljstvo

ostalnih republika potrošnjom dodijeljenih sredstava. Kandidatkinja tvrdi da su rasprave koje su vođene tokom septembra i oktobra 1970. godine potvrdile sumnju u vođstvu Bosne i Hercegovine da će u konačnici ono biti nadglasano, pa se zbog toga našlo u raskoraku između odgovornosti republikanske elite i opasnosti daljeg pooštavanja odnosa među republikama. Tada je i predsjednik Josip Broz Tito upozorio rukovodstvo Bosne i Hercegovine na opuštanje i povlačenje, očito svjesno nedostatka političke volje republika za veće materijalno izlaganje. Nakon oktobra 1970. godine bosanskohercegovačko rukovodstvo se koncentrisalo na realizaciju akcionog plana obnove Krajine, što u uvjetima nestabilne privrede, snažnih inflacionih kretanja, sve većih poremećaja u cijeni i nestašice građevinskog materijala nije bio lak zadatak. U nastavku otvorene knjige o Krajini tokom 1970. godine bosanskohercegovačko rukovodstvo se ponovo našlo nasuprot koalicije Srbije, Hrvatske i Slovenije, pri čemu su obje strane iz različitih razloga insistirale na ponovnom propitivanju iznosa šteta i visini odobrenih i uloženi sredstava. Bosanskohercegovačko rukovodstvo, pod pritiskom političke realnosti, nije imalo mnogo izbora, pa je njegova saglasnost bila iznuđena različitim upozorenjima i arbitražom vrhovnog autoriteta. U konačnici, pristajanje na novčanu sumu koja se zvanično razlikovala od visine procijenjenih potrebnih sredstava kao i sam akcioni plan obnove i njegove realizacije odrazit će se na odnos unutar samog republičkog vođstva. Obnova i izgradnja, finansirana sredstvima dobivenim od Republike, Federacije, banaka i međunarodnih zajmova, podržana raznim poreznim poticajima, tekla je sa sve većim poteškoćama, koje su ipak postepeno normalizirale život u Bosanskoj krajini.

Kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je u izbornom periodu objavila devet prikaza: Dragan Markovina: "Jugoslovenstvo nakon svega". Zemun MostArt, 2015, 155 str. u: Prilozi, br. 45. Sarajevo, Institut za historiju 2016 (ISSN 3050 1159, COBISS.BH-ID - 25588486.); Ivo i Slavko Goldstein: "Tito". Zagreb, Profil, 2015, 911 str. u: *Prilozi*, br. 45. Sarajevo, Institut za historiju 2016. (ISSN 3050 1159, COBISS.BH-ID - 25589254), Branko Mikulić: "Kobne godine", Sarajevo. Hrvatsko narodno vijeće BiH, Srpsko građansko vijeće - pokret za ravnopravnost u BiH, Vijeće bošnjačkih intelektualaca, 2016, 587 str. u: Behar - časopis za književnost i društvena pitanja, Zagreb, br. 135, mart 2017; (ISSN 1330 -5182); Jusuf H. Mujkić: "Zavidovići kroz historiju: društveno-ekonomski i kulturni razvoj područja zavidovičke općine od polovine XV do kraja XX vijeka". Knjiga 4. Društveni procesi na prevazilaženju begovskih odnosa u agraru, Zavidovići, Općina Zavidovići, 2017, 208 str. u: Gračanički glasnik - časopis za modernu historiju, br. 44,

Gračanica, novembar 2017, (ISSN 1512-5556, UDK 930.85); “Strategija simboličke izgradnje nacije u državama jugoistočne Evrope” - zbornik radova, pr. Vjeran Pavlović i Goran Korov, Zagreb: Srednja Evropa, 2016, 248 str. u: Prilozi, br. 47, Sarajevo: Institut za historiju, 2018 (ISSN 3050 1159); *Prilozi*, 47, u: Hercegovina- časopis za kulturno i povijesno naslijeđe, 5 - 2019, Mostar, Sveučilište u Mostaru, Filozofski fakultet, 2019; (ISSN 2566-3429, UDK 930. 85 (497.6) 908 (497.6)); Josip Mihaljević, “Komunizam i čovjek. Odnos vlasti i pojedinca u Hrvatskoj od 1958. do 1972”, Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2017, 595 str. u: *Prilozi*, br. 48, Sarajevo: Institut za historiju, 2019 (ISSN 3050 1159, COBISS.BH-ID –10695449); Siniša Malešević, “Države, nacije i nacionalizmi. Organizacija, ideologija i solidarnost”, Zagreb, Naklada Jesenski i Turk, 2017, 247 str. u: *Prilozi*, br. 48, Sarajevo: Institut za historiju, 2019. (ISSN 0350 1159); “Historijska nauka i izazovi XXI stoljeća: O osnovnim karakteristikama historiografije u Bosni i Hercegovini i nužnosti novih istraživačkih modela i polemičkog diskursa” (“Prilozi o historiografiji Bosne i Hercegovine 2001-2017”, knjiga I i knjiga II, Sarajevo: ANUBiH, knjige 47/4 i 47/2, 2020, 351/340 str. u: *Pregled*, br. 3. vol. LXI, Sarajevo Univerzitet u Sarajevu, septembar-decembar 2020. (ISSN 0032-7271)

Kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je u izbornom periodu s referatima učestvovala na pet međunarodnih konferencija i dvije domaće.

1. Međunarodni znanstveno-stručni skup „Dijasporski i nacionalno manjinski identiteti: migracije, kultura, granice, države“ (Zagreb, 12-13. decembar 2016) u organizaciji Instituta za migracije i narodnosti Zagreb.
2. Treća međunarodna naučna konferencija „Socijalizam na klupi: KOMUNISTI I KOMUNISTIČKE PARTIJE: POLITIKE, AKCIJE, DEBATE“ (28. do 30. septembra 2017) u organizaciji Sveučilišta Juraj Dobrila u Puli, Filozofskog fakulteta i Centra za kulturološka i povijesna istraživanja socijalizma.
3. Međunarodni simpozij “Islam u evoluciji bošnjačkog identiteta” u organizaciji BNZ Zagreb i Fondacije *Mulla Sadra* održan u Zagrebu 19-20. oktobra 2018.
4. Naučni skup “Bošnjaci u Hercegovini kroz historiju”. Organizator BZK Preporod Mostar, održan 14. maja 2018. u Mostaru.
5. Naučna konferencija “Bosna i Hercegovina 1878-2018. Politički i društveni procesi” održana u Tuzli 8. i 9. novembra 2018. u organizaciji Filozofskog fakulteta Univerziteta u Tuzli i Centra za istraživanje moderne i savremene historije Tuzla.

6. Međunarodna naučna konferencija “75. godišnjica Prvog zasjedanja ZAVNOBiH-a: povijesna utemeljenost obnovljene državnosti Bosne i Hercegovine u XX I XXI stoljeću” u organizaciji ANUBiH održana 24. i 25. aprila 2019. godine u Sarajevu.
7. Međunarodna naučna konferencija povodom 60 godina osnivanja i rada Instituta za historiju UNSA „Prijelomne godine bosanskohercegovačke prošlosti“, održana u Sarajevu, 23-24. novembra 2019.

U izbornom periodu bila je član više komisija za izbore u zvanja u Institutu za historiju. Bila je i dio radne grupe za izradu Pravilnika o utvrđivanju kriterija za projekte Instituta za historiju, koordinator za izradu Programa plana rada Instituta za historiju Univerziteta u Sarajevu za 2020. godinu, kao i član Organizacionog odbora za obilježavanje 60. godišnjice osnivanja Instituta za historiju. Kandidatkinja je bila recenzent više radova domaćih i inostranih časopisa, kao i recenzent knjige dr. Muhameda Nametka: “Bosanski trougao u u crvenoj zvijezdi. Kulturni tokovi i izgradnja socijalističkog društva u Bosni i Hercegovini od 1945. do 1952. godine” (Institut za historiju, Sarajevo 2017).

Nakon izbora u zvanje naučnog saradnika za modernu historiju kandidatkinja je radila na individualnom projektu u okviru plana Instituta za historiju, projektu doktorske disertacije “Politička djelatnost Branka Mikulića 1965-1989., koji je uspješno okončan. Kandidatkinja je bila dio istraživačkog tima kolektivnog projekta “Sarajevo 1977-1984.; uloga Olimpijade u razvoju grada”, koji je finansiralo Ministarstvo za obrazovanje, nauku i mlade Kantona Sarajevo (2016-2017). Trenutno je angažirana na sumiranju istraživačkih rezultata projekta “Bosanskohercegovačko rukovodstvo između IX i X kongresa SK Bosne i Hercegovine (1986-1989)”, koji treba da bude okončan na početku 2022. godine.

Odlukom Fakultetskog vijeća Filozofskog fakulteta u Zagrebu od 21. oktobra 2020. godine kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je imenovana za člana stručnog povjerenstva za ocjenu doktorskog rada Lejle Hairlahović - Hušić pod naslovom “Identitet/i muslimana u Cazinskoj krajini”. Bila je član Redakcije časopisa Historijska traganja / Historical Searches broj 17 (2018) i broj 18 (2019). Odlukom Vijeća Instituta za historiju od 10. februara 2020. godine imenovana je za glavnu i odgovornu urednicu časopisa Historijska traganja na period od dvije godine. Kao glavna i odgovorna urednica uredila je 19 broj časopisa koji je pred sud javnosti donio 13 članaka od kojih osam izvornih i pet preglednih članaka kao i devet prikaza knjiga i zbornika radova.

Prijedlog s obrazloženjem

U svom dosadašnjem naučnom radu, kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je ostvarila

godine imenovana je za glavnu i odgovornu urednicu časopisa Historijska traganja na period od dvije godine. Kao glavna i odgovorna urednica uredila je 19 broj časopisa koji je pred sud javnosti donio 13 članaka od kojih osam izvornih i pet preglednih članaka kao i devet prikaza knjiga i zbornika radova.

Prijedlog s obrazloženjem

U svom dosadašnjem naučnom radu, kandidatkinja dr. Dženita Rujanac je ostvarila značajne rezultate koji pokazuju da je njen interes usmjeren na razmatranje važnih pitanja u bosanskohercegovačkoj savremenoj historiji. Radovi su uglavnom pisani na izvornoj arhivskoj građi i relevantnoj literaturi, a objavljeni su u priznatim naučnim publikacijama. Kandidatkinja je pokazala veliku sposobnost u obradi kompleksnih tema iz historije Bosne i Hercegovine XX stoljeću, stručnoj interpretaciji izvorne građe i literature i u donošenju zaključaka zasnovanih na provjerenim činjenicama. Uzimajući u obzir navedeno te zakonske uvjete za izbor u nastavna zvanja na Univerzitetu u Sarajevu, Komisija konstatira da kandidatkinja dr. Dženita Rujanac ispunjava uvjete za izbor u zvanje **viši naučni saradnik za oblast moderne historije**.

U skladu s tim, Komisija sa zadovoljstvom predlaže Vijeću Instituta za historiju da usvoji njen izvještaj i da kandidatkinju dr. Dženitu Rujanac izabere u zvanje **viši naučni saradnik za oblast moderne historije**.

KOMISIJA

Z. Šehić

dr. Zijad Šehić, redovni profesor, predsjednik

Muhamed M

dr. Muhamed Nametak, viši naučni saradnik

Dino Mujadžević

dr. Dino Mujadžević, viši naučni saradnik